

MAI OSZTRÁK KÖLTŐK

ERNST DAVID

... TÁNCFIGURÁKAT LEJTÜNK EGYÜTT

ami után kutatok
    nagyon egyszerű
a valószínűektartottság állapotából
    belépni a valóságba
a vetítések után
a megvalósulást élni

    ebben a kutatásban
minden azonnal
    akadályoz
    míg
    végül is
    eltölt
    a mélységes
    valóság

        hogy mi van
        most tudom meg
    mint mozgás egy mozgásban
változás az áramlás ideje alatt
        mint táguló fényjelenség
    a színes képek áradatában
        mely eláraszt
        ebben a fényben
        mutatkozik meg a világ
    mint a tiszta energia fonadéka

és elutasította
hogy megfogalmazza
a hagyományos búcsúverset

szerény véleményem szerint
Basho ezzel a valóságnak
csak egyik felét tárta föl
a másikat elrejtette

minden pillanat ez az új pillanat
minden vers ez az első vers

együtt mondatokat adnak
megint a valóságnak csak az egyik felét
a másik

hallhatatlanul

a szavak mögött

az árnyékban
keresek felüdülést
ennek a világnak a peremén
idd magadba őket

behunyom szememet
az ezernyi zörej
hangokat adó rejtvényé áll össze
a hallhatón túl
finom rezgések hologramja
(parázsló tűz
esténként a ködös földeken)
felhőtlen égből hó esett
a zúzvara fehér korallok erdeje
csillogón

ez ami szól
érezhetetlen volt gondolhatatlan
csupán észlelés
csak szemlélés megértés
ahogy a föld megnyitja ölét a hónap

tátott szájjal . . .
 valaki aki hosszú bámulásból
 magához csodálkozva tér . . . . .

hallani
 minden hangok teli fonadékát hallani
 a varrat nélkül összefonódó együttcsengést
 elhajlás nélkül
 elringatva
 mint hallgató
 gyöngéden körülölelve a zengéstől

MICHAEL GUTTENBRUNNER

AZ ELHUNYT

Míg karjai között feküdt forrón,
 melyek remegve ölelték,
 történt, hogy elzárkózott előle,
 s ajka a nő ajkának
 a legkisebb jelet sem adta többé.

A szűzies felhőkre és a szent csillagokra
 gondolt. S hálátlanul elhunyt
 lelke üdvözülten
 röppent fel, magasan
 a nő fölé!

GARIBALDI UTOLSÓ KIVÁNSÁGA

A tengernél állítsátok föl máglyámat —
 és akácot hozzatok: az ég, mint az olaj.
 Homlokomat Keletnek fordítva,
 vörös ingben fektessetek rá.
 Hajnali derengésben és szabad ég alatt
 öleljék körül teltemet a lángok;
 és hamvam lehull, parázs közé keveredik,
 mint Shelley hamvai a homokba,
 s nyughatatlan hullám viszi tova.

FRIEDERICKE MAYRÖCKER

CSOKROK, CSERESZNYÉK A SZÉLBN

égett egy
arc, egy
mozdulat, egy következmény visszhangkövetkezmény
kakasszó, a völgyből
most hangos kukorékolás, az
evező hold gyengéden föltűzve
a csillogó ablaktáblával szemben, a
fecske beleveti magát a levegő
késébe, simára hengerelt, véres kis
szőrös állat, mezei pocok? az aszfalton a
végtagok megadóan
kinyújtva, kifeszített
szárnyakkal, megfeszített szárnyakkal, karokkal, mint egy
riói repülő Krisztus, lebegve
a világ
princípiuma felett, a nap rozsdája
a visszahajlásnak szolgálva, csillogó,
zöld szilánkok a nappal szemben: lekaszált
gabona kévéi a sötét
aszfalton, meg cseresznyék a szélben (tarackok),
hatalmas,
tűzvörös szegfűk az ágyásokban vagy az ágyban színes
iszonyat, az elkorcsult kandzsi-
fák a kertben, szürkészöld fölvezető út,
augusztus, lágyan
rugózik a lépés hátamban a hízelgő,
leáldozó nap, herebóbiták vöröses
fürtökben . . . leszakítva
az út mellől, az emelkedő hegyoldalban:
távírópóznák árnyéka — mint
fénylő, fekete szuroksorok az északi
fatörzseken — fölnyaláboltam valamit, kötegbe kötöttem,
a földet, bódultan
kezemben, csokrok, kutyatej, búzavirág,
pitypang a zuzmók erdejében,

szénával betömött ablakok,
 kapkodó türelmetlenség a loholáshoz . . .
 a bolond tudomány
 (nyerítése)

ILSE TIELSCH

KERTEM OLY ZÖLD

KERTEM OLY ZÖLD
 idén áprilisban
 az ágak
 reményt hajtanak
 s te zsenge fű
 bizakodásom vagy

vékonyabb most
 és sérülékenyebb
 a meztelen bőr

ÉJSZAKAI ALVÁSZAVAR

Útban vannak a hírek
 az őserdők pereméről
 a homoksivatagokból és a sztyeppékről
 közleményeket üzeneteket
 dobról dobra továbbítanak
 ferde szemű lovasok viszik tova
 apró lovacskáikon
 a gyűlölet vörös tintájával
 a könnyek halovány tintájával megírt
 híreket

(éjszakánként paták dobogása
 az aszfalton
 szárnyak suhogása
 az égen)

nyugtalanul nyitom ki ablakom
postagalambok rajai mint felhők
húznak el a város fölött
az ország fölött
ilyenkor megremegnek a tornyok a falak
ilyenkor följajdulnak az álmodók
vén kontinensem
a háború zajának
és a vérnek
emlékei kínoznak

ROTRAUD SARKER

HÁZAMRÓL

Útközben
gyakran álmodtam
házamról

napraforgósárgán vittem
vállamon
vászonfüggönyeit
a gesztenyefa leveleinek
énekére lestem
és néztem a szőlő
óvatos színeit

éjszakánként tenyeremet nyitottam
mintha a hold újra
kavicsfehéren
a bodzafák lombjai közé
hullna

STEFAN WOLF

SZÉNAKASZÁLÁS

Álomittasak a füvek,
frissen kalapált kaszával
kaszálunk a nedves árnyékban,
melyből a nap bennünket
hegyes ujjjaival lassan
kimetsz és száradni
a közeli cseresznyefákra
akaszt.

AHOL A FAANYAGOT TÁROLJÁK

Öreg távirópóznák
vannak itt és üres sörös-
üvegek, cigarettavégek,
gondolatok a vállhoz szoktatott
fejszékről, a favágók
érdes alakjáról.

Megremegnek a gondo-
san összerakott deszka-
és hasogatott
tűzifarakások. A világnak
mindegy
már.

Hideg van
és őszutó.

Pipámból
füst száll fel,
és kezeim azok
a varjak szeretnének
lenni, melyek épp
a szomszédos
szántóföldre ereszkednek.